

Aripi în ceață

Cârdei V. Mariana

Ceața mantia-și întinde,
a mea inimă cuprinde
și trec stoluri de cocori,
pe sub cenușiii nori.

Aripi negre fluturânde,
inimi triste, inimi blânde,
suferind în astă viață,
pier stingându-se în ceață.

Doar pe vârfuri, sus în plopi,
frunze mai tresar ușor
și-amaru înecat în dor,
se-ngână-n freamătul lor.

Negru, sumbru e pământul
și puternic suflă vântul,
ceața este fumurie
și mă chemă, mă îmbie...

Linistea mă copleșește,
și-n noapte mă urmărește,
dar acolo, al meu drag,
mă întâmpină în prag.

Brațe strâns înlănțuite,
inimi de amor zdrobite,
încleștarea e firească
ceața vrea să ne unească.

Mă dorești, și vreau, știi bine,
să fiu mereu doar cu tine.
Peste trunchii de copac,
trec aripi de liliac.

Și tu ești acela care
îmi fură o sărutare...